

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยหกสิบเอ็ด

บทบาทของโรมในการสถาปนา นิมิตแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์:
การพิเนิจพิเคราะห์อย่างละเอียดในดาเนียล บทที่ 11

Jeff Pippenger
2024-03-27

นิมิตในดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็นจุดอ้างอิงหลักสำหรับนิมิตทั้งปวงแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
และนิมิตในบทที่สิบเอ็ดนั้นได้รับการสถาปนาไว้โดยสัญลักษณ์แห่งกรุงโรม

และในครานั้นจะมีหลายคนลุกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งทิศใต้
ทั้งคนน้อยคนในหมู่ชนชาติของท่านก็จะยกตนขึ้นเพื่อสถาปนา นิมิตนั้น แต่เขาทั้งหลายจะพินาศ ดาเนียล
11:14

โจนส์อธิบายข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้าดังนี้:

“เมื่อชาวอาร์มาไรต์ได้กระทำความชั่วช้าจนเต็มขนาดแล้ว ที่ของพวกเขาก็ถูกมอบให้แก่อิสราเอล
คือประชากรของพระเจ้า เมื่ออิสราเอลดำเนินตามทางของคนต่างชาติ
และได้กระทำความชั่วช้าจนเต็มถ้วยเช่นกัน พระเจ้าทรงให้ราชอาณาจักรบาบิโลนขึ้นมา
และทรงนำทุกสิ่งไปเสียสิ้น เมื่อบาบิโลนได้เต็มถ้วยแห่งความชั่วช้าของตนจนเต็มแล้ว
อำนาจก็ถูกโอนไปยังเปอร์เซีย และเมื่อหตุสวรรคตถูกหันเหไปเพราะความชั่วร้ายของชาวเปอร์เซีย
แล้วเจ้านายแห่งกรีกก็เข้ามาและกวาดมันไปเสีย”

“แล้วอำนาจของกรีกจะดำรงอยู่นานเพียงใด? และจะต้องถูกหักลงเมื่อใด?

‘เมื่อบรรดาผู้ล่วงละเมิดได้ถึงความบริบูรณ์แล้ว’

ชนชาตินั้นจะคงอยู่จนกว่าจะกระทำความชั่วช้าของตนเต็มขนาด

แล้วอำนาจนั้นจึงถูกโอนไปสู่อาณาจักรหนึ่ง อำนาจซึ่งถูกโอนไปนั้นคืออำนาจโรมัน

ดังที่เราเรียนรู้จาก ดาเนียล 11:14 ว่า ‘และในกาลเวลาเหล่านั้น

จะมีคนเป็นอันมากลุกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งทิศใต้;

อีกทั้งพวกปล้นสะดมในหมู่ชนชาติของเจ้าจะยกตนขึ้นเพื่อให้นิมิตนั้นสำเร็จ; แต่พวกเขาจะล้มลง’

ชนชาตินี้ถูกชี้ให้เห็นว่าเป็นชนชาติแห่งพวกปล้นสะดม—เป็นบุตรหลานแห่งพวกปล้นสะดม

ดังที่ข้อความริมหน้าพระคัมภีร์กล่าวไว้”

“ชนเหล่านี้คือผู้ซึ่งบัดนี้ราชอาณาจักรถูกมอบให้

และเพื่ออะไรเล่า?—‘บุตรของพวกโจรจะยกตนขึ้นเพื่อสถาปนา นิมิตนั้น’

เมื่อประชาชาตินี้ก้าวขึ้นมาบนเวทีแห่งเหตุการณ์ เมื่อนั้นสิ่งที่สถาปนา นิมิตก็เข้ามา

สิ่งซึ่งเป็นวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของนิมิต เป็นหมุดหมายสำคัญสูงสุดประการหนึ่งในแนวแห่ง

นิมิตซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานผ่านบรรดาผู้พยากรณ์ไว้สำหรับทุกยุคทุกสมัย” A. T. Jones, *The*

Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries, 6.

โจนส์กล่าวว่า เมื่ออำนาจโรมัน “ปรากฏขึ้นในฉากแล้ว เมื่อนั้นสิ่งซึ่งสถาปนา” ...

“แนวการมองเห็นซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานผ่านผู้เผยพระวจนะสำหรับกาลทุกสมัย” ก็ได้เข้ามา

ในประวัติศาสตร์ของมิลเลอร์ พวกโปรเตสแตนต์ได้สั่งสอน—ดังที่ลาวติเซียแอดเวนติสม์สอนอยู่ในบัดนี้—ว่า

“พวกโจรแห่งชนชาติของเจ้า” หมายถึงอันที่ไอคัส เอปิปาเนส กษัตริย์เซลูซิดผู้ครองราชย์ระหว่าง 175 ถึง

164 ปีก่อนคริสตกาล เขาเป็นสมาชิกแห่งราชวงศ์เซลูซิด

ซึ่งเป็นหนึ่งในรัฐผู้สืบทอดของกรีกที่เกิดขึ้นจากการแตกสลายของจักรวรรดิของอเล็กซานเดอร์มหาราช ความเห็นต่างในประเด็นนี้มีลักษณะเฉพาะเจาะจงอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ของกลุ่มมิลเลอร์ไรต์ จนถึงกับมีการแสดงการระบุว่าเป็นอันติไอคัส เอพิฟานีสไว้บนแผ่นภูมิผู้บุกเบิก ค.ศ. 1843.

การอ้างถึงอันติไอคัสบนแผ่นภาพนั้นเป็นการอ้างถึงเพียงประการเดียวที่กล่าวถึงสิ่งซึ่งไม่พบในพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้า สิ่งนั้นถูกใส่ไว้เพื่อหักล้างคำสอนเท็จของพวกโปรเตสแตนต์ในยุคนั้น ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นคำสอนเท็จของอ็ดเวนตีสม์ฝ่ายเลาตีเซีย ไม่น่าว่าวิลเลียม มิลเลอร์เข้าใจถึงความสำคัญอันลึกซึ้งของการตระหนักว่าโรมคืออำนาจฝ่ายโลกที่สถาปนา “แนวแห่งนิมิตซึ่งพระเจ้าได้ประทานผ่านทางบรรดาผู้เผยพระวจนะตลอดกาลเวลา” หรือแม้แต่ก็ชัดเจนเพียงพอแล้วที่จะปกป้องความจริงอย่างหนักแน่นว่าโรมเป็นผู้สถาปนานิมิตนั้น

เมื่อปราศจากนิมิต ประชาชนก็พินาศไป; แต่ผู้ที่รักษาธรรมบัญญัติ ผู้นั้นเป็นสุข สุภาษิต 28:14

ชาโลมอนได้บันทึกไว้ว่า ที่ใดไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ และคำภาษาฮีบรูคำว่า “นิมิต” ในข้อที่สิบสี่นั้น เป็นคำเดียวกันกับที่ใช้ในสุภาษิตของชาโลมอน นิมิตนี้เป็นเรื่องแห่งความเป็นหรือความตาย และ “นิมิต” นี้ได้รับการสถาปนาไว้โดยสัญลักษณ์แห่งโรม คำว่า “นิมิต” ในข้อที่สิบสี่ เป็นคำเดียวกันกับคำว่า นิมิต ในพระธรรมฮาบากุก บทที่สอง

ข้าพเจ้าจะยืนอยู่ ณ หอคอยยามของข้าพเจ้า และตั้งตัวข้าพเจ้าไว้บนหอคอย
และจะคอยดูว่าพระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะตอบอย่างไรเมื่อข้าพเจ้าถูกทรงตำหนิ
แล้วพระยาห์เวห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า “จงเขียนนิมิตนั้น และทำให้ชัดเจนบนแผ่นจารึก
เพื่อคนที่อ่านจะได้วิ่งไปได้ เพราะนิมิตนั้นยังรออยู่สำหรับเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมา
และจะไม่มูสา แม้มันจะซึกซ้า ก็จงคอยมัน เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน มันจะไม่ซึกซ้า” ฮาบากุก 2:1-3

คำว่า “reproved” ในข้อหนึ่ง หมายถึง “โต้แย้งกับ” วิลเลียม

มิลเลอร์คือยามเฝ้าที่ถูกตั้งไว้บนหอคอยในประวัติศาสตร์ของขบวนการทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง และเมื่อในสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์เขากล่าวว่าเขาควรตอบอย่างไรในการโต้แย้งแห่งประวัติศาสตร์ของตน เขาได้รับคำบอกให้เขียนนิมิตนั้น ซึ่งได้รับการสถาปนาไว้โดยสัญลักษณ์แห่งโรม สอดคล้องกับข้อเท็จจริงนี้ เมื่อพวกมิลเลอร์ไรต์จัดทำแผ่นภูมิผู้บุกเบิกปี 1843 ขึ้น เพื่อเป็นการทำให้พระธรรมฮาบากุกสามข้อนี้สำเร็จ พวกเขาได้อ้างถึงใจกลางของข้อโต้แย้งที่พวกเขาเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างตรงทีเดียว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขามีได้เข้าใจว่า การอ้างถึงของพวกเขาต่อข้อโต้แย้งอันโง่เขลาที่ว่าอันติไอคัส เอพิฟานีสเป็นอำนาจที่สถาปนานิมิตนั้น เป็นตัวแทนของการโต้แย้งในพระธรรมฮาบากุกบทที่สอง แต่ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่าแผ่นภูมินั้น “ได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง” ดังนั้น การอ้างถึงการโต้แย้งบนแผ่นภูมินั้นจึงมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง

พวกมิลเลอร์ไรต์ได้เข้าใจอย่างถูกต้องว่า ความผิดหวังครั้งแรกเมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844

เป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการรอคอย ซึ่งถูกกล่าวถึงในพระธรรมฮาบากุก

และในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนในพระธรรมมัทธิวด้วย พวกเขายังได้เข้าใจอีกด้วยว่า

คำพยากรณ์ทั้งสองนั้นเชื่อมโยงโดยตรงกับเอเสเคียลบทที่สิบสอง

ซึ่งในบทนั้นเอเสเคียลได้ระบุช่วงเวลาหนึ่งซึ่งผลสำเร็จของนิมิตทุกประการจะเกิดขึ้น คำว่า “นิมิต” นั้น

เป็นคำภาษาฮีบรูคำเดียวกันกับที่เรากำลังพิจารณาอยู่ในขณะนี้ นี่จึงเป็นเหตุให้โจนส์กล่าวได้อย่างถูกต้องว่า

“เมื่อ” โรม “เข้ามาปรากฏในฉากเหตุการณ์ เมื่อนั้นสิ่งซึ่งสถาปนานิมิตก็เข้ามา

สิ่งซึ่งเป็นวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของนิมิต หมายความว่าสำคัญที่สุดประการหนึ่งในแนวแห่งนิมิตซึ่งพระเจ้าได้ประทานผ่านทางบรรดาผู้เผยพระวจนะสำหรับทุกยุคทุกสมัย”

โรมเป็นผู้สถาปนานิมิตทั้งสี่แห่งพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้า และโดยเฉพาะเจาะจงยิ่งกว่านั้น

คือโรมนี่เองที่เป็นรากฐานซึ่งโครงสร้างทั้งหมดของบทยี่สิบเอ็ดตั้งอยู่บนนั้น

เมื่อซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงความสำเร็จลุล่วงขั้นสุดท้ายของดาเนียลบทยี่สิบเอ็ด และระบุว่า

“ประวัติศาสตร์จำนวนมากที่ได้เกิดขึ้นในการทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จลุล่วงแล้ว จะถูกทำซ้ำอีก”

เธอกำลังชี้ให้เห็นว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ในบทยี่สิบเอ็ดซึ่งได้สำเร็จลุล่วงไปแล้วนั้น

เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของข้อสุดท้ายแห่งดาเนียลบทยี่สิบเอ็ด

หัวข้อของข้อสุดท้ายแห่งบทยี่สิบเอ็ดคือกษัตริย์ฝ่ายเหนือ ซึ่งในทีนั้นเป็นตัวแทนของโรมสมัยใหม่ เพราะฉะนั้นประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ในดาเนียลบทยี่สิบเอ็ดที่ถูกทำซ้ำนั้น คือประวัติศาสตร์ที่เป็นตัวแทนของโรม.

ในหกข้อสุดท้ายของบทยี่สิบเอ็ด โรมสมัยใหม่ (กษัตริย์ฝ่ายเหนือ) พิชิตอำนาจทางภูมิศาสตร์สามแห่ง

ในข้อที่สิบ เขาพิชิตกษัตริย์ฝ่ายใต้ (อดีตสหภาพโซเวียตในปี 1989) แผ่นดินอันรุ่งโรจน์

(สหรัฐอเมริกาเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึงมีผลบังคับใช้) และอียิปต์

(โลกทั้งสี่ตามท้องฟ้าการสหประชาชาติเป็นตัวแทน) ในดาเนียลบทยี่สิบเอ็ด

โรมนอกศาสนาถูกพรรณาน่าพิชิตอำนาจทางภูมิศาสตร์สามแห่งเพื่อยึดครองโลกที่เป็นที่รู้จักในขณะนั้น

และจากนั้นโรมสันตะปาปาก็ถูกพรรณาน่าพิชิตอำนาจทางภูมิศาสตร์สามแห่งเพื่อยึดครองพิภพทั้งสิ้น.

โรมนอกศาสนาถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในบทยี่สิบเอ็ดในข้อที่สิบสี่ เพื่อระบุว่าโรมเป็นสัญลักษณ์ที่สถาปนาในนิมิตนั้น

แต่การก้าวขึ้นสู่อำนาจของโรมยังมีได้ถูกกล่าวถึงจนถึงข้อที่สิบหก อาณาจักรของอเล็กซานเดอร์มหาราชถูก

แบ่งออกเป็นสี่ส่วนตามการสำเร็จเป็นจริงแห่งพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้า

แต่ทั้งสี่ส่วนนั้นก็ได้รวมตัวกันอย่างรวดเร็วเป็นปฏิปักษ์สำคัญสองฝ่าย ซึ่งถูกระบุไว้ในเรื่องราวเชิงพยากรณ์ที่

ดำเนินต่อไปจนถึงตอนจบของบทยี่สิบเอ็ดว่าเป็นกษัตริย์ฝ่ายใต้หรือกษัตริย์ฝ่ายเหนือ ในข้อที่สิบสี่

อำนาจที่กำลังรุ่งขึ้นของโรมถูกกล่าวถึงในฐานะอำนาจที่จะสถาปนาในนิมิตนั้น

แต่ประเด็นที่กำลังกล่าวถึงอยู่คือการต่อสู้ระหว่างเศษซากแห่งอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์

ตั้งที่เป็นตัวแทนโดยกษัตริย์ฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้

ในข้อสิบห้า กษัตริย์ทั้งสองนั้นยังคงต่อสู้กันอยู่ และกษัตริย์ฝ่ายเหนือกำลังมีชัยอยู่ แต่ในข้อสิบหก โรมก็เข้ามา

และข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “แต่ผู้ที่ยกมาสู้กับเขา” หมายความว่า

เมื่อโรมยกมาสู้กับกษัตริย์ฝ่ายเหนือผู้ซึ่งเพิ่งมีชัยเหนือกษัตริย์ฝ่ายใต้

กษัตริย์ฝ่ายเหนือจะไม่สามารถยืนหยัดต้านทานโรมได้ โรมมีชัย และในข้อสิบหกนั้น

โรมยังจะยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์แห่งยูดาห์ด้วย ในข้อสิบเจ็ด โรมจะ

“ตั้งหน้าที่จะเข้ามาด้วยกำลังแห่งราชอาณาจักรทั้งสิ้นของตน”

เขาเข้ายึดกษัตริย์ฝ่ายเหนือผู้ซึ่งไม่สามารถยืนหยัดต่อหน้าเขาได้ จากนั้นเขาก็เข้ายึดยูดาห์

แล้วจึงบุกเข้าไปในอียิปต์

และในกาลเวลานั้น จะมีหลายคนลุกขึ้นต่อสู้กษัตริย์แห่งทิศใต้

อีกทั้งคนปล้นสะดมจากชนชาติของเจ้าเองจะยกตนขึ้นเพื่อให้ในนิมิตนั้นสำเร็จ แต่เขาทั้งหลายจะล้มลง

แล้วกษัตริย์แห่งทิศเหนือจะมายกเชิงเทินขึ้น และยึดนครที่มีป้อมปราการแข็งแรงที่สุดไว้ได้

กำลังของฝ่ายทิศใต้จะต้านทานไม่อยู่ ทั้งประชาชนที่คัดเลือกของเขาก็เช่นกัน จะไม่มีกำลังใดต้านทานได้

แต่ผู้ที่ยกมาสู้เขาจะกระทำตามใจชอบของตน และจะไม่มีผู้ใดยืนอยู่ต่อหน้าเขาได้

และเขาจะยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายด้วยมือของเขา

เขาจะตั้งใจเข้าไปพร้อมด้วยกำลังแห่งราชอาณาจักรทั้งสิ้นของตน และคนเที่ยงธรรมจะอยู่กับเขา

และเขาจะกระทำเช่นนั้น และเขาจะยกบุตรแห่งสตรีทั้งหลายให้แก่เขาเพื่อทำให้เสื่อมเสีย

แต่นางจะไม่ยืนอยู่ฝ่ายเขา และจะไม่เป็นประโยชน์แก่เขา ดาเนียล 11:14-17

การพิชิตซึ่งปรากฏเป็นภาพประกอบอยู่ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้
เป็นการสำเร็จตามคำพยากรณ์ในดาเนียลบทที่แปด

และจากหนึ่งในนั้น มีเขากล็ก ๆ งอกขึ้นมาเขาหนึ่ง ซึ่งทวีความใหญ่โตยิ่งนัก ไปทางทิศใต้
และไปทางทิศตะวันออก และไปทางแผ่นดินอันงดงามนั้น ดาเนียล 8:9

เขากล็กแห่งข้อเก้าคือโรมนอกศาสนา

และข้อเก้าระบุไว้โดยสอดคล้องกับข้อสิบสี่ถึงข้อสิบเจ็ดของบทที่สิบเอ็ดว่า

โรมนอกศาสนาจะพิชิตหน่วยภูมิศาสตร์สามแห่งขณะที่มันเข้าครอบครองโลก หน่วยเหล่านั้นคือทิศใต้ (อียิปต์)
ทิศตะวันออก (ซีเรีย กษัตริย์แห่งทิศเหนือ) และแผ่นดินอันน่ารื่นรมย์ (ยูดาห์) ประวัติศาสตร์ในข้อสิบหกและสิบ
เจ็ดเป็นแบบอย่างของการพิชิตสามขั้นตอนทางประวัติศาสตร์ของโรมสมัยใหม่ในข้อสิบสี่ถึงข้อสิบสาม
เพราะดังที่ซิสเตอร์ไวท์ได้กล่าวไว้ว่า

“ประวัติศาสตร์ส่วนมากที่ได้เกิดขึ้นในการทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จจะเกิดขึ้นซ้ำอีก”

“แม้ว่าอียิปต์จะไม่อาจยืนหยัดต่อสู้อันโทโคซ กษัตริย์แห่งทิศเหนือได้
แต่อันโทโคซก็ไม่อาจยืนหยัดต่อสู้อาณาจักรโรมันได้ ซึ่งบัดนี้ได้ยกมาต่อสู้กับเขาแล้ว
อาณาจักรทั้งหลายไม่อาจต้านทานอำนาจที่กำลังผงาดขึ้นนี้ได้อีกต่อไป ซีเรียถูกพิชิต
และถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน เมื่อปอมเปย์ ในปี 65 ก่อน ค.ศ.
ริบทรัพย์สมบัติของอันโทโคซ เอเซียตีคัส และลดฐานะซีเรียลงให้เป็นมณฑลหนึ่งของโรมัน”

“อำนาจเดียวกันนั้นยังจะยืนอยู่ในแผ่นดินบริสุทธิ์ด้วย และผลาญมันเสีย
โรมได้เข้าผูกพันกับชนชาติของพระเจ้า คือพวกยิว โดยพันธไมตรี ในปี 162 ก่อน ค.ศ.
นับจากวันนั้นเป็นต้นมา โรมจึงครองตำแหน่งอันเด่นชัดในปฏิทินแห่งคำพยากรณ์ อย่างไรก็ตาม
โรมยังมีได้สิทธิอำนาจเหนือแคว้นยูเดียโดยการพิชิตอย่างแท้จริงจนกระทั่งปี 63 ก่อน ค.ศ.;
และแล้วก็เข้าไปในลักษณะดังต่อไปนี้”

“เมื่อปอมเปย์กลับมาจากการยกทัพไปต่อต้านมิธริดาเตส กษัตริย์แห่งพอนทัส
มีผู้ซึ่งราชบัลลังก์อยู่เพียงสองฝ่าย คือไฮร์คานัสและอริสโตบูลัส กำลังต่อสู้แย่งชิงมงกุฎกันอยู่
คดีความของทั้งสองถูกนำขึ้นสู่ปอมเปย์
และไม่ช้าเขาก็มองเห็นความไม่ชอบธรรมแห่งข้ออ้างสิทธิ์ของอริสโตบูลัส
แต่เขาประสงค์จะเลื่อนการตัดสินเรื่องนี้ออกไปจนกว่าจะเสร็จสิ้นการยกทัพเข้าสู่อาระเบีย
ซึ่งเขารารถนามาเป็นเวลานาน โดยให้คำมั่นว่าจะกลับมาในภายหลัง
และจัดการกิจการของพวกเขาตามที่เห็นว่ายุติธรรมและเหมาะสม อริสโตบูลัส
เมื่อหยั่งรู้ความรู้สึกที่แท้จริงของปอมเปย์แล้ว ก็รีบกลับไปยังยูเดีย จัดอาวุธให้แก่ไพร่พลของตน
และเตรียมการป้องกันอย่างแข็งขัน โดยตั้งใจแน่วแน่ว่าไม่ว่าจะต้องเสียเพียงใด ก็จะรักษามงกุฎนั้นไว้
ซึ่งเขาเล็งเห็นล่วงหน้าว่าจะถูกตัดสินยกให้แก่ผู้อื่น ปอมเปย์ติดตามผู้หลบหนีผู้นั้นไปอย่างกระชั้นชิด
เมื่อเขาเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม อริสโตบูลัสเริ่มสำนึกเสียใจต่อการกระทำของตน จึงออกมาต้อนรับเขา
และพยายามประนีประนอมเรื่องราวโดยสัญญาว่าจะยอมจำนนโดยสิ้นเชิง พร้อมทั้งมอบเงินจำนวนมาก
ปอมเปย์รับข้อเสนอนั้นไว้ แล้วส่งกาบิโนอุสเป็นหัวหน้ากองทหารกองหนึ่งไปปรับเงิน
แต่เมื่อแม่ทัพผู้นั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขากลับพบว่าประตูเมืองปิดตันทันเขาไว้
และมีผู้บอกเขาจากบนกำแพงเมืองว่า เมืองจะไม่ยอมผูกพันตามข้อตกลงนั้น”

“ปอมเปย์เพื่อมิให้การกระทำเช่นนี้ลุกลามไปโดยปราศจากโทษ ได้ล่ลามโซฮาริสโตบูลุสซึ่งเขากักตัวไว้กับตน
และยกทัพทั้งหมดเข้าตีกรุงเยรูซาเล็มโดยทันที ฝ่ายผู้สนับสนุนอริสโตบูลุสเห็นควรป้องกันเมืองนั้น
ส่วนฝ่ายไฮร์คานัสเห็นควรเปิดประตูเมือง แต่ฝ่ายหลังมีจำนวนมากกว่าและเป็นฝ่ายมีชัย
ปอมเปย์จึงได้รับอนุญาตให้เข้าสู่เมืองโดยเสรี ครั้นแล้ว

บรรดาผู้ยึดมั่นในฝ่ายอาริสโตบูลุสก็ถอยขึ้นไปยังภูเขาแห่งพระวิหาร โดยตั้งใจแน่วแน่ว่าจะป้องกันสถานที่นั้นอย่างเต็มที่พอ ๆ กับที่ปอมเปย์ตั้งใจจะตีให้แตก ภายหลังครบสามเดือน กำแพงก็ถูกเจาะเป็นช่องโหว่กว้างพอสำหรับการบุกโจมตี และสถานที่นั้นก็ถูกยึดได้ด้วยคมดาบ ในการสังหารหมู่อันน่าสยดสยองที่ตามมา มีผู้ถูกสังหารถึงหนึ่งหมื่นสองพันคน นักประวัติศาสตร์กล่าวว่า เป็นภาพที่น่าสลดใจยิ่งที่ได้เห็นบรรดาบุโรหิตซึ่งในเวลานั้นกำลังประกอบพิธีปรนนิบัติพระเจ้า ยังคงดำเนินงานตามหน้าที่ประจำของตนด้วยมืออันสงบนิ่งและจิตใจอันแน่วแน่ ประหนึ่งไม่ตระหนักถึงความอลหม่านบ้าคลั่ง แม้รอบด้านของพวกเขา มีตรสหายจะถูกประหารล้มตาย และแม้โลหิตของพวกเขาเองจะปะปนกับโลหิตแห่งเครื่องสัตวบูชาของตนอยู่บ่อยครั้งก็ตาม”

“เมื่อได้ยุติสงครามลงแล้ว ปอมเปย์ได้ทำลายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม โอนเมืองหลายเมืองจากเขตอำนาจของยูเดียไปอยู่ภายใต้เขตอำนาจของซีเรีย และกำหนดให้พวกยิวต้องสงสวย ดังนั้น เป็นครั้งแรกที่กรุงเยรูซาเล็มถูกวางไว้ด้วยการพิชิตให้อยู่ในมือของอำนาจนั้น ซึ่งจะยึดครอง ‘แผ่นดินอันรุ่งโรจน์’ ไว้ด้วยกำมือเหล็กของตน จนกว่าจะผลาญทำลายมันเสียสิ้นเชิง”

“ข้อ 17 เขาจะตั้งใจแน่วแน่ว่าจะเข้ามาด้วยกำลังแห่งราชอาณาจักรทั้งหมดของตน และมีผู้เที่ยงธรรมอยู่กับเขา; และเขาจะกระทำดังนี้: และเขาจะยกธิดาแห่งสตรีให้แก่เขา เพื่อทำให้นางเสื่อมเสีย; แต่นางจะไม่ยินยอมอยู่ฝ่ายเขา และจะไม่เป็นประโยชน์แก่เขา”

“บิชอปนิวตันเสนอคำอ่านอีกอย่างหนึ่งสำหรับข้อนี้ ซึ่งดูเหมือนจะแสดงความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้: ‘เขาจะตั้งหน้าที่จะเข้าสู่ทั้งราชอาณาจักรโดยกำลังด้วย’” ข้อ 16 ได้นำเราลงมาถึงการพิชิตซีเรียและยูเดียโดยชาวโรมันแล้ว ก่อนหน้านั้น โรมได้พิชิตมาซิโดเนียและแทรซมาแล้ว บัดนี้ อียิปต์เป็นสิ่งเดียวที่ยังเหลืออยู่ของ “ทั้งราชอาณาจักร” ของอเล็กซานเดอร์ ซึ่งยังมีได้ถูกนำให้อยู่ใต้อำนาจของโรมัน และบัดนี้อำนาจนั้นก็ตั้งหน้าที่จะเข้าสู่ประเทศนั้นโดยกำลัง” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–260.

เราได้กล่าวไว้แล้วมากกว่าหนึ่งครั้งในบทความเหล่านี้ว่า

ข้อสามสิบและสามสิบเอ็ดของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดสอดคล้องกับข้อสี่สิบและสี่สิบเอ็ดอย่างไร และประวัติศาสตร์ของข้อสามสิบและสามสิบเอ็ดก็สอดคล้องกับการถอนเขาทั้งสามขึ้นด้วย

ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเขาเหล่านั้น และดูเถิด มีเขาอีกเขาหนึ่งเล็ก ๆ งอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น และมีเขาเต็มสามเขาถูกถอนขึ้นทั้งรากต่อหน้าเขานั้น และดูเถิด ในเขานั้นมีตาเหมือนตามนุษย์ และมีปากที่กล่าวถ้อยคำยิ่งใหญ่ ... และว่าด้วยเขาทั้งสิบซึ่งอยู่บนศีรษะของมัน และอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมา และซึ่งมีสามเขาล้มลงต่อหน้ามัน คือเขานั้นที่มีตา และมีปากที่กล่าวถ้อยคำยิ่งใหญ่มาก ซึ่งรูปลักษณะของมันดูโอหังกว่าเพื่อนทั้งหลายของมัน ดาเนียล 7:8, 20

เช่นเดียวกับที่ดาเนียล บทที่แปด ข้อเก้า

เป็นภาพแทนของเขตภูมิศาสตร์สามแห่งแห่งการพิชิตซึ่งสถาปนาโรมนอกศาสนาขึ้นบนบัลลังก์ การถอนเขาทั้งสามขึ้นด้วยก็เป็นภาพแทนของเขตภูมิศาสตร์สามแห่งแห่งการพิชิตซึ่งสถาปนาโรมสันตะปาปาขึ้นบนบัลลังก์ โดยเขาเหล่านั้นเป็นภาพแทนของชาวเฮรูลี ออสโตรกอท และแวนดัล

ทั้งประวัติศาสตร์ทั้งสองนี้สอดคล้องกับข้อสี่สิบถึงสี่สิบสามของดาเนียล บทที่สิบเอ็ด

และการถอนเขาทั้งสามขึ้นนั้นสอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของข้อสามสิบและสามสิบเอ็ด⁴

“ข้อ 8 ข้าพเจ้าพิจารณาดูเขาทั้งหลาย และดูเถิด มีเขาเล็กอีกเขาหนึ่งอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น ซึ่งเบื้องหน้าเขานั้นมีเขาเต็มสามเขาถูกถอนขึ้นทั้งราก และดูเถิด ที่เขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ และมีปากที่กล่าวถ้อยคำอวดอ้างใหญ่โต”

ดาเนียลพิจารณาบรรดาเขาเหล่านั้น

ข้อป่งซี่ของความเคลื่อนไหวอันประหลาดได้ปรากฏขึ้นท่ามกลางเขาทั้งหลาย มีเขาเล็กเขาหนึ่ง (ในตอนแรกเล็ก แต่ภายหลังกลับใหญ่โตกว่าเขาอื่นที่เป็นพวกเดียวกัน)

ต้นตัวขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น มันมิได้พอใจที่จะหาที่ของตนอย่างเสียบ ๆ และครอบครองที่นั้น แต่กลับต้องผลักเขาอื่นบางเขาออกไป และแย่งชิงที่ของมันเสีย

อาณาจักรสามอาณาจักรถูกถอนขึ้นต่อหน้ามัน เขาเล็กนี้

ตั้งที่เราจะมีโอกาสกล่าวสังเกตโดยละเอียดมากขึ้นในภายหลัง คืออำนาจสันตะปาปา

เขาทั้งสามที่ถูกถอนขึ้นต่อหน้ามันคือ เฮรูไล, ออสโตรกอทส์ และแวนดัลส์

และเหตุที่พวกเขาถูกถอนขึ้นก็เพราะพวกเขาต่อต้านคำสอนและข้ออ้างแห่งลำดับชั้นของสันตะปาปา

และด้วยเหตุนี้จึงต่อต้านอำนาจสูงสุดในคริสตจักรของบิชอปแห่งกรุงโรม

“และ ในเขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ และมีปากที่กล่าวถ้อยคำโอหังใหญ่โต”

ดวงตานั้นเป็นสัญลักษณ์อันเหมาะสมแห่งความเฉลียวฉลาด ความหยิ่งรู้ ความเจ้าเล่ห์

และความมองการณ์ไกลของลำดับชั้นศาสนปกครองของสันตะปาปา;

และปากที่กล่าวถ้อยคำโอหังใหญ่โตนั้น

เป็นสัญลักษณ์อันเหมาะสมแห่งข้ออ้างอันหยิ่งผยองของบรรดาบิชอปแห่งกรุงโรม” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132–134.

โรมต่างหากที่สถาปนาอิมิตแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิมิตในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

ในบทนั้น ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ส่วนใหญ่ซึ่งได้สำเร็จไปแล้วก่อนขบวนการมิลเลอไรต์

จะต้องเกิดซ้ำอีกในหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

การพิชิตอุปสรรคทางภูมิศาสตร์สามประการซึ่งได้สถาปนาทั้งโรมนอกศาสนาและโรมสันตะปาปาไว้บนบัลลังก์ ได้รับการนำเสนอไว้ในบทที่สิบเอ็ด

และภาพแทนทั้งสองนั้นเป็นแบบอย่างถึงเวลาที่โรมยุคใหม่จะได้รับการสถาปนาขึ้นบนบัลลังก์อีกครั้ง

โรมต่างหากที่สถาปนาอิมิตนั้น และเปาโลระบุว่าโรมสันตะปาปานั้นถูกเปิดเผยตามกาลเวลาของมันเอง.

อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยอุบายใด ๆ เลย เพราะว่าวันนั้นจะยังไม่มาถึง

เว้นแต่การทรยศต่อความเชื่อจะเกิดขึ้นก่อน และคนนอกธรรมผู้นั้นจะถูกเปิดเผย คือบุตรแห่งความพินาศ

ผู้ซึ่งต่อต้านและยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือเป็นสิ่งที่มนุษย์กราบไหว้วันมัสการ

จนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้า สำแดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่า

เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านแล้ว

และบัดนี้ท่านก็รู้แล้วว่าสิ่งใดเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งเขาไว้ เพื่อให้เขาปรากฏในเวลาของเขาเอง 2 เธสะโลนิกา 2:3–6

สันตะปาปาได้ขึ้นครองบัลลังก์ในฐานะอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในปี 538

และหลายคนเมื่อพิจารณาข้อหก ก็คงจะสันนิษฐานอย่างไม่ต้องสงสัยว่า เปาโลหมายความว่า

“ระบบสันตะปาปาจะถูกเปิดเผยในปี 538” เรื่องนี้อาจถูกต้อง

แต่ก็อย่างน้อยที่สุดเป็นเพียงความจริงลำดับรองของสิ่งที่เปาโลกำลังชี้ให้เห็น

เปาโลเช่นเดียวกับบรรดาผู้พยากรณ์ทั้งหลาย กำลังกล่าวถึงวาระสุดท้ายมากกว่ายุคสมัยของตนเอง

เขากำลังอ้างถึงวิธีที่ระบบสันตะปาปาจะถูกเปิดเผยในเชิงคำพยากรณ์ เพราะในฐานะผู้พยากรณ์

เขาสอดคล้องกับผู้พยากรณ์อื่นทั้งหมด บรรทัดแล้วบรรทัดเล่า ผู้ที่ไม่มีอิมิตก็พินาศ

และผู้ที่ไม่มิตก็ไม่มีมิต เพราะพวกเขาไม่รู้ว่ามีสิ่งใดเป็นสิ่งที่สถาปนามิต
การรู้ว่าโรมเป็นสิ่งทีสถาปนามิตนั้น เป็นความเข้าใจที่เกี่ยวข้อกับความเป็นความตาย
เปาโลโดยสอดคล้องกับผู้พยากรณ์อื่นทั้งหลาย กำลังชี้ว่า สิ่งทีเปิดเผยโรมแห่งสันตะปาปา
ผู้ซึ่งเป็นโรมแห่งวาระสุดท้าย ก็คือ “เวลาของเขา” “เวลา” ซึ่งคำพยากรณ์ที่สัมพันธ์กับโรม
คือสิ่งที่เปิดเผยว่าโรมคืออะไรและโรมคือผู้ใด

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป।

“อัครทูตเปาโล ในจดหมายฉบับที่สองของท่านถึงชาวเอเธโธโลนิกา
ได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงการละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่ ซึ่งจะส่งผลให้มีการสถาปนารัฐของสันตะปาปา
ท่านประกาศว่า วันของพระคริสต์จะยังไม่ถึง ‘วันแต่จะเกิดการละทิ้งเสียก่อน
และมนุษย์แห่งบาปนั้นจะปรากฏ คือบุตรแห่งความพินาศ
ผู้ซึ่งต่อต้านและยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งทีเขาเรียกว่าพระเจ้า หรือสิ่งทีมนุษย์กราบไหว้วันมัสการ
จนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้า เสมือนเป็นพระเจ้า และสาแดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า’
และยังไปกว่านั้น อัครทูตได้เตือนพี่น้องทั้งหลายว่า ‘เพราะว่าลึกลับแห่งความชั่วช้านั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว’
2 เอเธโธโลนิกา 2:3, 4, 7 แม้ในเวลาต้นนั้นเอง ท่านก็เห็นความหลงผิดต่าง ๆ คืบคลานเข้าสู่คริสตจักร
ซึ่งจะเตรียมทางไว้สำหรับการพัฒนาขึ้นของตำแหน่งสันตะปาปา”

“ทีละเล็กทีละน้อย ในระยะแรกอย่างลับๆ และเงียบๆ
แล้วต่อมาอย่างเปิดเผยยิ่งขึ้นเมื่อมันเพิ่มกำลังและเข้าครอบงำความคิดจิตใจของมนุษย์
‘ความลึกลับแห่งความชั่วช้า’ ก็ได้ดำเนินงานอันหลอกลวงและหมิ่นประมาทพระเจ้าของมันต่อไป แทบจะไม่
อาจสังเกตเห็นได้เลยทีชนบธรรมนิยมของลัทธินอกศาสนาได้แทรกตัวเข้ามาในคริสตจักรคริสเตียน จิตวิ
ญญาณแห่งการประนีประนอมและการคล้อยตามถูกยบยั้งไว้ชั่วระยะหนึ่งด้วยการข่มเหงอันโหดร้ายทีคริสต
จักรต้องทนอยู่ภายใต้ลัทธิอกศาสนา แต่เมื่อการข่มเหงยุติลง
และศาสนาคริสต์ได้เข้าไปสู่ราชสำนักและพระราชวังของกษัตริย์แล้ว
นางก็ละทิ้งความเรียบง่ายอันถ่อมตนของพระคริสต์และอัครทูตทั้งหลายของพระองค์เสีย
เพื่อรับเอาความโอ้อ่าและความเยอหยิ่งของปุโรหิตและผู้ปกครองอกศาสนา
และแทนทีชื่อเรียกร่องของพระเจ้า นางกลับนำทฤษฎีและประเพณีของมนุษย์เข้ามาแทน
การกลับใจมาเชื่อแต่เพียงในนามของคอนสแตนติน ในตอนต้นของศตวรรษที่สี่
ก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง และโลกซึ่งสวมคลุมด้วยรูปแบบแห่งความชอบธรรม
ก็เดินเข้าสู่คริสตจักร บัดนี้งานแห่งความเสื่อมทรามก็รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ลัทธิอกศาสนา
แม้ดูประหนึ่งว่าถูกพิชิตแล้ว กลับกลายเป็นผู้พิชิต วิญญานของมันเข้าครอบงำคริสตจักร หลักคำสอน
พิธีกรรม และความเชื่อคือ โขศกลางของมันถูกผนวกรวมเข้าไว้ในความเชื่อและการนมัสการของผู้ที่อ้างตน
ว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์”

“การประนีประนอมระหว่างลัทธิอกศาสนากับศาสนาคริสต์นี้ ก่อให้เกิดการพัฒนาของ ‘มนุษย์แห่งบาป’
ซึ่งได้มีการพยากรณ์ไว้ว่าเป็นผู้ต่อต้านและยกตนขึ้นเหนือพระเจ้า ระบบทีมาแห่งศาสนาเท็นั้นเป็นผลงา
นชิ้นเอกแห่งอำนาจของซาตาน—เป็นอนุสรณ์แห่งความพยายามของมันทีจะสถาปนาตนเองบนพระทีนั่งเ
เพื่อปกครองโลกตามความประสงค์ของมันเอง” The Great Controversy, 49, 50.